

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Bn) Litt.
Sw.
Dram.

Bäcklund, Gustaf

MATROSEN
CALLE PETTERSSONS

HUMORISTISKA BERÄTTELSE MED KUPLETTER

ÖFVER

VEGAFÄRDEN.

ELIS SANDELIN

TILLEGNAD

AF

GUSTEN B.

ANDRA UPPLAGAN.

STOCKHOLM,
Sigfrid Flodins förlag.

1482

MATROSEN
CALLE PERSSONS

VEGAFÄRDEN.

STOCKHOLM,
Lund & Anderssons boktryckeri, 1882.

Scenen är i Göteborg våren 1880.

*Calle Pettersson inkommer, klädd som sjöman,
med pipa i munnen.*

Sång Nr 1.

Vid entrén.

Mel. "Jag kommer ifrån nobis, jag."

Carl Pettersson det är mitt namn,
Jag, som matros på Vega varit,
Men glömdes kvar i Köpenhamn.
Jag derifrån nu hit har farit.

Och nu jag är i Göteborg
För att ge er en släng af slevfen,
Ty det mig gjorde mycken sorg,
För Vega ni fick draga vefven.

Att Vega gick till Stockholm först,
Er alla tidningar besannen;
Der är ju Nordenskiöld nu störst,
Men här... här är jag förste mannen.

Ja, här har ni mig nu tillbaka igen, frisk och sund
som en sunnanvind, och nöjd att åter vara på hemlandets
botten.

Visserligen var nordosten litet svår ibland, men
västen knäpptes, och så var den saken klar.

Jag skulle kunna berätta er mycket om mina re-
sor, men det skulle, Gud fördubbla min lekamen, ta
lika lång tid som till att resa Nordostpassagen ännu
en gång. Nej, därför till saken.

Sång Nr 2.

Mel. "Og raeven laa under Birkerod."

Det var i Juli en vacker dag

:|: sjuttiåtta, :|:

Af far och mor tog jag afsked, jag,

:|: och af Lotta. :|:

Jag sade inte så många ord,

Men kila genast så fort om bord

:|: Uppå Vega. :|:

Jag stod på däck och uppsträckt var
 :|: i kavajen, :|:
 Och Lotta, hon stod der ännu kvar
 :|: uppå kajen. :|:
 I sorgen vände jag på min buss,
 Då Lotta slängde sin afskedspuss
 :|: Upp till Vega. :|:
 Vår landgång intogs och det bar af
 :|: med butiken. :|:
 Min sista helsning jag Lotta gaf
 :|: och publiken. :|:
 Och se'n man såg ej af oss ett grand,
 Ty snart vi voro vid Norges strand
 :|: Med vår Vega. :|:

Och der fick vi om bord professor Nordenskiöld
 samt en hel bundt med andra lärda herrar. Jag tänkte
 genast, då jag fick se dem, att, om också skutan skulle
 komma läck, så skulle vi »däveln gale mej» ändå flyta
 på all den lärdom, vi hade om bord, det är säkert det,
 om också Björnstjerne Björnson opponerade sig aldrig
 så mycket. Sedan vi väl hade fått instufvade alla de
 der lärde herrarne, så bar det af igen och

Sång Nr 3.

Mel. "Värre kan väl allri finnas te — sa'n."

Seglen sattes, Cajsas bläste opp — sa'n,
 Hvarje våg den skummade i topp — sa'n.
 En af våra lärda
 Hade svårt uthärda
 Sjöns inverkan på en mensklig kropp — sa'n.

Blek han var som en bit mak'latur.
 Vanan blir dock snart en half natur,
 Ty han kasta täcket
 Och kom upp på däck, och
 Glad som fogeln utsläppt ur sin bur.

Sedan Nordcap vi dubberade,
 Hvalfiskar i mängd man kunde se.
 Stolt som Obeliskan,
 Gaf jag fanken fisken
 Och i stället tog en "jamare".

Ja godt lefde vi om bord. Helan och halfvan fingo vi till hvarje mål, och ändå ibland en »klämtare» deremellan. Och maten, ja af den fick man så mycket, som en hungrig matrosmage kunde smälta, och hvad befälet vidkommer, så kan man aldrig tänka sig något hyggligare; det säger *jag* det, och det står jag vid, så länge jag ännu har mål i mun!

Ha! ha! ha! Våra vetenskapare om bord, dem skrattade jag åt många gånger, ty

Sång N:r 4.

Välkänd melodi.

De samlade, med kif och släp,
En hop med växter, djur och skräp,
Som jag ej ville ega — "allt väl",
Om jag fick hela Vega — "Ni förstår mig väl."

Och kan ni tänka er, med fit
Man lade maskar uti sprit.
Det var ett syndagöra — hvar dag
Att spriten så förstöra — Ja, det tyckte jag.

Emellertid gick den ena da'n efter den andra, och i September började det blifva kallt af bara fan, och en vacker dag, eller rättare sagdt natt, så blef det — *täfft!* Der stodo vi nu — och kunde inte annat!

Sång N:r 5.

Mel. ur Kärleksdrycken.

Ty om qväll'n var öppet vatten,
Men vi fick oss den surpris,
Att bli fängslade om natten
Uti fotstjock polar-is;
Att få Vega ifrån fläcken
Var för oss omöjlig sak,
Ty den ondskefulle Necken
Lade ut sitt silfvertak.

Jag var i en sorglig casus;
Kallt det var, ja med besked;
Och min egen lilla nasus,
Den höll på att stryka med;

Och med ene maskinisten
Kylan dref ett litet skoj,
Ty han fans på morgonqvisten
Frusen fast uti sin koj.

Men äfven det kan man vänja sig vid, och vi passade oss nög sedan. (*Tänder pipan.*)

Dagen derpå kommo om bord en mängd Skjutkusk-, Cautschuk, Tschuktscher eller hvad de heta, som skulle helsa på oss, och de pladdrade en rotvälkska, som hvarken jag eller någon af de andra lärda herrarne kunde begripa; och kan vår Herre en gång, när det galler, förstå dem, så ä' det bra för dem!

Der stodo vi nu och gjorde gubbar emot hvarandra, och då fick jag mig åtminstone ett godt skratt, ty det var djekeln i mej alldeles som att vara på en »apteater»; det var det »komikaste» jag har sett. Och se'n så va' de om bord hos oss nästan hvarje dag. En dag gick jag i land för att göra contravisit.

Sång N:r 6.

Mel. ur Sköna Helena. "Hvar qvinna föds" etc.

Jag i ett tält blef inviterad
Och införd på ett artigt sätt.
Man fann sig ej en smul generad,
Fast dottern gjorde toilett;
Och hennes former va' ej dumma,
Men så kom mamma sjelf också,
Och som det va' en gammal gumma,
::: Jag gjorde mig beredd att gå, :::
::: Ty för antikt och dess närmaste slägt
Jag alltid har haft en viss och en medfödd respekt. :::

Och sedan dess lät jag »Cautchkernas» damer vara i fred för mig, i synnerhet som en af löjtnanterna berättade mig, hur fruntimmerna der i landet med tänkarna mördade ett slags djur, som han kallade »parasiter» eller något dit åt. Tiden var lång och dagarna korta, men hur det ändå var, så hade vi julafton snart inne, och den skulle firas naturligtvis. Jag blef ändå litet gråtmild till sinnes och sjöng för mig sjelf.

Sång N:r 7.

Högstämdt.

Mel. "Bort till fjerran land i söder."

Uppå denna högtidsqvällen
Tanken söker hemlandstjällen;
Der man granens julljus tänder,
Och der nu man saknar mig.
Fosterbygd, min hela ära!
Du för mig allt jemt den kära,
Dig mitt hjertas suck jag sänder,
All välsignelse för dig! för dig!

Se'n kom jag att tänka på

Sång N:r 8.

Hjertligt.

Mel. "Spinn! Spinn!"

Lotta! min hjertans kär,
Du vet ej var Calle är,
Men den stjernan der jag ser,
Kanske ock mot dig nu ler.
∴ Stjerna! säg flickan min,
Att hon jemt är i mitt sinn,
Och om det behagar Gud,
Nästa år blir hon min brud. ∴

Ack ja, då satt mig tårarne i halsgropen, men det duger inte, och därför gick jag och sköljde ned dem med julgröten, och strax blef humöret bättre. Jo jo men, gröten ä' alltid bra för något.

Sedan jul och nyår voro öfverstökade, gick allt sin vanliga lunk, den ena dagen ej mycket olik den andra, och ändtligen fram på försommaren så lössläppte oss vår fångvaktare, isen, och då blef det fröjd och gamman om bord; vi omfamnade hvarandra som nyförlofvade, och hade kamraterna inte varit så skäggiga, så skulle jag gerna ha pussat dem allihop! Vi gjorde oss klara till att fortsätta vår resa — och allt gick med glans!

Vi kommo snart till Japan o. s. v., o. s. v. För resten känner ni redan till det der långt förut genom tidningarna, som alltid ä' framme i tid och... Men

det var sant, efter som jag är på god väg, så skall jag sjunga några verser, som jag fabricerade på julaf-ton, då vi lågo i isen med Vega.

Sång Nr 9.

Mel. ur Regina von Emmeritz. "I Finland der äto vi rofvor och gröt."

Fyll glasen, go' vänner, och tag dem i hand,
Och låtom oss alla här svära,
Att vi skola skänka vårt fädernesland
För sekler en segerrik ära;
Men glömma vi få ej, att efter attack
Vi vännerna skyldiga äro stor tack.
:|: Den första skålen — hurra! hurra! —
Skall Oscar Dickson ha. :|:

Bland ryssar och svenskar på land och på haf.
Förr hördes blott krigiska ljuden,
Man fick då rätt ofta och ofta man gaf
Hvarandra så dugtigt på huden.
Dess bättre den tiden den är nu förbi,
Nu fraterniseras i god harmoni.
:|: Den andra skålen — hurra! hurra! —
Sibiriakoff skall ha. :|:

Ej heller må glömmas en allas vår vän,
Vår Vega, som skydd oss har gifvit.
Hon har oss fört hit, och hon för oss nog hän,
Om sjelfva vi blott hålla lifvet.
Och det skall nog lyckas, ty lätt man ej dör,
Då god proviant ger ett glädtigt humör.
:|: Den sista skålen — hurra! hurra! —
För Vega i botten vi ta. :|:

